

blive en stor sag, som politiet kan efterforske, fordi svage fanger kan være så svage, at de slet ikke tør starte den op, og man er nok lige lovlig naiv, hvis man tror, at der ikke foregår kriminalitet inden for murene.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 21:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede sanktioner over for fredskrænkere.

Af Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 24/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti opfordres regeringen til i indeværende folketingsssamling at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de fornødne administrative ændringer, således at sanktioner over for fredskrænkere skærpes, ved at strafferammen i gentagelsestilfælde forhøjes til 1½ års fængsel, og ved at grove eller gentagne fredskrænkelser gøres direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel.

Endvidere opfordres regeringen til at overveje at tilbyde særlig udsatte personer en elektronisk overfaldsalarm, der direkte tilkalder politiet.

Vi har tidligere, i foråret 1999, haft lejlighed til at behandle beslutningsforslag nr. B 97 fra Det Konservative Folkeparti om at fjerne kravet om

forudgående advarsel. Dette forslag kunne imidlertid ikke samle flertal her i Folketinget.

Lad mig sige det med det samme: Jeg har selvfølgelig fuld forståelse for, at det må være meget belastende, og at man må opleve det som helt uacceptabelt at blive udsat for foreulempelser af den karakter, der er omfattet af den gældende bestemmelse i straffelovens § 265. Derfor er det også vigtigt, at politiet er meget opmærksom på ofres belastende situation i disse sager. Det er bestemt også mit indtryk, at politiet behandler § 265-sager med stor alvor.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget fremhæves en konkret sag fra Hobro, hvor en jaloux 36-årig mand og familiefar skød og myrdede sin ekskone og sårede sin 2-årige søn med et skud i maven. Manden tog herefter sit eget liv.

Det er naturligvis en dybt tragisk sag, men jeg mener, det er forkert, når forslagsstillerne i bemærkningerne konkluderer, at sagen fra Hobro har vist, at den nuværende retsbeskyttelse af personer, der uretmæssigt trænger sig ind på eller forfølger andre personer, ikke er tilstrækkelig. Efter hvad jeg har fået oplyst, var der slet ikke meddelt den pågældende eksmand en advarsel efter straffelovens § 265, og politiet havde heller ikke modtaget nogen anmodning herom.

Jeg mener, det ville være at skyde langt over og helt ved siden af målet, hvis man med udgangspunkt i denne sag, som intet har at gøre med den foreliggende problemstilling, ændrede gældende lovgivning.

Forslagsstillerne har om baggrunden for beslutningsforslaget desuden henvist til, at udviklingen i antallet af meddelte advarsler og tilhold er steget eksplosivt siden midten af 1990'erne. I 1994 blev der således kun givet 467 advarsler efter straffelovens § 265, mens politiet i 1998 fandt grundlag for at udstede 1.151 advarsler.

Det er korrekt, at antallet af advarsler har været stigende siden 1994, men forslagsstillerne har valgt et meget afvigende år, nemlig 1998, for at vise så kraftig en stigning i antallet af advarsler, som er beskrevet i beslutningsforslaget.

Til illustration kan jeg f.eks. nævne, at allerede i 1999 var antallet af advarsler faldet – faldet til 608 fra de nævnte 1.151 i 1998. Der er altså tale om et meget specielt år, nemlig 1998.

Det forhold, at der gennem de senere år er sket en stigning i antallet af meddelte advarsler, kan efter min opfattelse imidlertid ikke i sig selv tages som udtryk for, at den nuværende retsbeskyttelse mod personer, der uretmæssigt foreulemper andre personer, ikke er tilstrækkelig,